"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credinţă iubire speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL I, Nr. 12 octombrie 1995

4 pag. - 100 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

ŢĂRANI ŞI ORĂŞENI

Cândva ţăranul era considerat "talpa ţării". Ţărănimea constituia rezervorul de vitalitate şi creaţie al naţiunii. Mulţi străini s-au mărturisit impresionaţi, în a doua jumătate a secolului trecut şi în prima jumătate a secolului nostru, de isteţimea şi consistenţa ţăranului român. Majoritatea artiştilor şi intelectualilor români moderni au scos în evidenţă aceste aspecte. Este de ajuns să amintim de mişcări literare precum sămănătorismul sau poporanismul, de "Elogiul satului românesc" al lui Lucian Blaga sau de "Elogiul ţăranului român" făcut de Liviu Rebreanu, ambele la primirea acestor scriitori în Academia Română. Oamenii politici au simţit şi ei importanţa problemei ţărăneşti şi aşa s-a născut, bunăoară, vechiul Partid Ţărănesc condus de Ion Mihalache (devenit mai târziu Partidul Naţional-Ţărănesc, prin contopirea lui cu Partidul Naţional din Ardeal, condus de Iuliu Maniu). De altfel, mulţi dintre reprezentanţii elitei noastre politice sau culturale erau ei înşişi proveniţi din lumea satului românesc, pe care unii au şi imortalizat-o în operele lor (Ion Creangă, George Coşbuc, Octavian Goga, Liviu Rebreanu, pictorul Nicolae Grigorescu etc.). Ţăranul era un element uman de nădejde, nu doar ca lucrător al pământului, dar şi ca purtător al tradiţiilor naţionale, iar - când avea posibilitatea să înveţe - devenea adesea personalitate naţională de prim rang, putând sta alături de toate marile personalităţi apusene. N-a ajuns un ţăran român, Constantin Brâncuşi, o adevărată legendă mondială a artei moderne? Si exemplele s-ar putea înmulţi. Iată însă că, odată cu lunga şi tragica experienţă a comunismului, ale cărei urmări dezastruoase nici nu le conştietizăm încă pe deplin, satul şi ţărănimea de la noi au decăzut şi s-au degradat în asemenea măsură încât astăzi cuvântul "ţăran" circulă cu o semnificaţie peiorativă, sunând a dispreţ şi batjocură! Este o realitate tristă, ale cărei cauze s-ar cuveni atent analizate şi ale cărei efecte s-ar impune treptat remediate. Pentru aceasta trebuie însă să privim lucrurile în faţă şi "să nu ne îmbătăm cu apă rece", cum spune o înţeleaptă vorbă românească. Responsabili de această situaţie sunt atât "ţăranii" (care au oferit prilejul de a fi desconsideraţi, prin degradarea lor morală şi comportamentală), cât şi "orăşenii" (care, văzând paiul din ochiul altora, dar nu şi bârna din propriul ochi, au pierdut legătura cu pământul şi cu tradiţia, maimuţărind necritic formele de viaţă occidentale). Intre atâtea forme de dezbinare, care au dus societatea românească "pe marginea prăpastiei", numai de cea dintre mediul urban şi mediul rural nu mai era nevoie! Oare nu suntem cu toţii deopotrivă români, depozitari ai aceloraşi tradiţii şi ai aceloraşi suferinţe, iar, în perspectivă, purtători ai aceluiaşi destin? Pe calea mult trâmbiţatei "reconcilieri naţionale" (întrucât, într-adevăr, "unitatea" este principalul secret al izbăvirii neamurilor), armonizarea înţeleaptă dintre "ţărani" şi "orăşeni" trebuie avută cu prioritate în vedere. E nevoie, pentru împlinirea acestui deziderat de interes naţional, ca fiecare să vadă mai degrabă propriile sale defecte decât pe ale celuilalt, căutând să şi le îndrepte cu onestitate. "Ţăranul" trebuie să-şi regăsească, înainte de toate, bunul simţ tradiţional, acea "măsură în toate" care-i dădea consistenţa de odinioară, iar "orăşeanul" să-şi redescopere identitatea naţională, adevăratele "rădăcini", în răspărul unei civilizaţii străine şi uniformizatoare. In sfârşit, cu toţii trebuie să recuperăm pierduta noastră "vrednicie", fără de care nimic durabil nu se poate înfăptui. Trebuie să ne lecuim împreună de "boala comunistă", ale cărei sechele ne urâţesc deopotrivă (prefăcându-ne într-o biată caricatură a ceea ce am fost odinioară). A fi român trebuie să redevină un titlu de mândrie, iar fiecare categorie socială trebuie să redevină mândră de ea însăşi, dându-şi măsura adevărată, conform statutului propriu. România are nevoie deopotrivă de "orăşeni" şi de "ţărani", cu condiţia ca toţi să fie oameni de ispravă, cu dragoste de neam şi cu frică de Dumnezeu, după pilda înaintaşilor.

RĂZVAN CODRESCU

La început de an agricol

Ion GAVRILĂ-OGORANU

Pentru plugari anul începe, nu la 1 ianuarie, ci la 1 septembrie, odată cu anul bisericesc, care şi el porneşte la drum cu parabola semănătorului: "Ieşit-a semănătorul să samene sămânţa sa..."

Septembrie este luna, în care poţi şti cum ai ieşit cu majoritatea culturilor şi poţi preţui ce vei obţine la culturile încă nerecoltate (porumb, sfeclă, struguri, fructe) Orice om cuminte stă şi judecă munca anului trecut: ce-a făcut bine şi ce-a greşit.

Învăţătura luată din experienţa proprie e cea mai bună învăţătură. Cu creionul în mână trebuie calculat cât a cheltuit şi cât a obţinut sau speră să obţină pe recolta sa. El trebuie să ştie dacă şi cu cât i-a fost răsplătită truda sa de un an. Îşi planifică apoi tot pământeanul ce-l are, ştiind din timp fiecare parcelă cu ce o va semăna. Planul şi-l face, gândindu-se la o mulţime de lucruri ca:

1) Nevoile gospodăriei sale în produse agricole (pâine, legume, carne, furaje pentru animalele ce le va creşte etc.)

2) Care-i cultura ce se va căuta la anul, ca să nu umble cu căciula în mână zadarnic pe la uşile bazelor de recepţie şi ale negustorilor.

3) Care-i planta care rodeşte cel mai bine pe o anumită parcelă.

4) Câtă muncă trebuieşte pentru fiecare cultură şi dacă o poate face cu familia sa sau dacă e în stare să plătească muncă străină.

5) Să îşi aranjeze culturile în aşa fel să nu aibă odată prea mult de lucru şi altădată să nu aibă ce face.

6) Să-şi numere banii cu grijă, să ştie dacă poate face faţă cheltuielilor cerute de cultură (lucrări agricole, îngrăşăminte, ierbicide, insecticide etc.)

Când ştie ce va semăna pe fiecare bucată de pământ, va porni la treabă, ţinând seama de încă trei lucruri:

1) Să facă lucrul la timp, ţinând seama că în agricultură e mai bine să te grăbeşti decât să întârzii. Una din pricinile pentru care la noi în ţară avem producţii mici, e că lucrările sunt făcute cu întârziere.

2) A doua grijă este să se facă lucrări de calitate. Atunci când alţii ne lucrează pământul cu maşini agricole, să fim şi noi de faţă să vedem cum lucrează.

3) Să semănăm numai sămânţă de calitate, garantată, ştiut fiind că "ceea ce semeni, aceia culegi".

Cu aceste gânduri să pornim, noi plugarii în noul an agricol. Va fi mai bine? Va fi mai rău? De un lucru putem fi siguri: Prea mult de la cei, pe care i-am ales să ne conducă, n-avem ce aştepta. Ei n-au nevoie de noi, decât de produsele noastre, pe care să ni le ia pe nimic şi de votul nostru ca să-i alegem din nou. Şi de vom alege tot pe cei ce vor umbla să ne mintă din nou, atunci să nu ne mai plângem, că ne merităm soarta.

ADEVĂRURI TRISTE

Lumea satelor româneşti, şi împreună cu ea toţi cei cu adevărat legaţi sufleteşte de vatra originilor şi dăinuirii noastre în veşnicie, am sperat că desfiinţarea sistemului koolhozic în România, împreună cu aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991 (cu toate limitele acestei legi) vor readuce lucrurile pe făgaşul lor firesc. Speranţele s-au dovedit a fi deşarte în bună parte. Înlesnirile aşteptate de lucrătorii şi stăpânii de drept ai ogoarelor nu se împlinesc. Dimptrivă, în locul împrumuturilor avantajoase şi al măsurilor încurajatoare pe care statul le datorează ţăranilor în vederea procurării de inventar agricol modern şi a depăşirii actualei stări de criză, sătenii se confruntă cu realităţi foarte crude.

Ţăranii continuă să fie înşelaţi şi umiliţi. Aplicarea prevederilor Legii 18/1991 sunt tergiversate cu bună ştiinţă în scopuri electorale. În preajma alegerilor de la anul viitor se va face din nou mare zarvă propagandistică în jurul acestui subiect, în scopul amăgirii şi înşelării sătenilor cu noi promisiuni mincinoase. Din păcate cea mai mare parte a locuitorilor satelor şi-a dat votul în 1990 ca şi în 1992 actualilor guvernanţi. Cei care mai ieri făgăduiau marea cu sare, acum când este vorba de a-i ajuta pe ţărani să-şi lucreze ogoarele şi să-şi valorifice recoltele declară că "**statul nu se amestecă în chestiunile economiei de piaţă**", Dar oricine poate observa că este vorba de acelaşi stat al promisiunilor neîmplinite şi al apucăturilor comuniste în multe (dacă nu chiar în cele mai multe) dintre exercitările atribuţiilor sale. În schimb, când este vorba despre responsabilităţile lor, legale şi morale, guvernanţii se dezic de obligaţii invocând descentralizarea şi autonomia locală, atribute ale guvernării democratice care în România de azi nu există decât pe hârtie. Dimpotrivă, atunci când sunt în joc foloasele şi interesele materiale şi de putere ale celor ce deţin frâiele statului, aceştia acţionează pe temeiul aplicării "**principiul autorităţii de stat**".

Din nefericire, în România de astăzi nu s-a ieşit încă din zodia comunistă în care absurdul şi nefirescul guvernează totul. Întreaga experienţă a regimurilor comuniste a dovedit că acestea nu sunt în stare să gestioneze decât sărăcia într-o lume în care sunt nesocotite legile firii şi ale bunului simţ. Recolta normală de cereale a acestui an a generat dificultăţile deosebite actualului guvern român. Dar nu recolta de grâne a fost anormal de bogată ci guvernarea României postdecembriste este nefirească. În mod logic, o conducere normală, urmărind îndreptarea firească a ţării spre împlinirea dorinţelor de bunăstare şi prosperitate ale tuturor nu va putea fi înfăptuită decât după alte metode şi cu alţi "cârmaci" decât cei care au adus România pe ultimul loc în Europa. Într-o lume aşezată "pe dos", când recoltele-s bogate se poate ca nimănui să nu trebuiască. Ca la noi în acest an; nici statul şi nici ţăranii nu au unde să adăpostească roadele ogoarelor şi nici cui să le vândă. Statul nu se învoieşte să cumpere de la ţărani decât pe preţuri de nimic ce nu acoperă nici cheltuielile de producţie, iar eventualele tranzacţii cu cereale care să aducă şi ţăranilor valută nici nu intră în calcule chiar dacă pe piaţa mondială cerealele au căutare. Ar fi prea complicat, pentru că un sat cu ţărani bogaţi nu mai poate fi amăgit şi controlat de către autorităţile unui stat care-şi întemeiază existenţa tocmai pe sărăcie. Tot la fel stau lucrurile cu o ţară întreagă.

În vremurile în care recoltele de pe ogoarele acestei ţări erau adunate nu de către ţărani în primul rând, ci mai ales cu nefirească trudă şi contribuţie a elevilor, studenţilor şi militarilor, toată lumea era preocupată cum să-şi asigure supravieţuirea, folosindu-se de căile şi mijloacele cele mai anormale. Atunci, proprietarii erau "oamenii muncii". Cât despre beneficiarii roadelor muncii, toată lumea ştie cine erau aceştia. Dar pentru ca acele stări de fapte să poată trece în uitare mai sunt încă multe de înfăptuit...

Nicolae POP

CE ESTE DEMOCRAŢIA - CREŞTINĂ?

În România, UNIUNEA DEMOCRAT CREŞTINĂ a fost fondată în ianuarie 1990, fiind a 5-a formaţiune politică apărută în România post decembristă. U.D.C este membră fondatoare a Convenţiei Democratice din România, are 36 de filiale judeţene, fiecare dintre acestea având 15-20 organizaţii locale.

Sediul Central al Uniunii Democrat Creştine este în Bucureşti,
Piaţa Amzei nr. 13 telefon/fax: 6597466
telefoane: 6502410/6502396

MESAJUL UNIUNII DEMOCRAT CREŞTINE către AGRICULTORI

Uniunea Democrat Creştină consideră că numai proprietarea privată - individuală sau liber asociativă - asupra pământului poate asigura revigorarea agriculturii şi, pe această bază, a întregii economii româneşti.

Noi ştim că proprietarul de pământ, oricâtă stabilitate ar avea, nu poate ajunge la beneficiile omului din industrie sau al comerciantului. Producţia sa este estimată în principal, să asigure mijloace de subzistenţă.

De aceea el trebuie să aibă ocrotirea Statului mai ales acum, când îşi redescoperă legătura Dumnezeiască dintre suflet, muncă şi pământ.

Guvernările post-decembriste nu au fost capabile să-i acorde măcar titlul de proprietate pentru pământul ce îl trudeşte, cu atât mai puţin să-l sprijine pentru a prospera.

În România de azi agricultura nu este susţinută de către stat printr-o protecţie adecvată, producătorii confruntându-se în această toamnă cu paradoxala situaţie în care, deşi au obţinut producţii foarte bune, sunt în imposibilitatea de o obţine beneficiile cuvenite.

În concepţia *Uniunii Democrat Creştine* relansarea agriculturii şi a statului românesc se poate face prin:

- Credite cât mai ieftine, pe perioade de 5-10 ani, pentru achiziţionarea de maşini şi unelte agricoole. Statul trebuie să subvenţioneze diferenţa dintre dobânda contractuală şi cea practicată de bănci.
- Asigurarea unui preţ minimal, garantat de achiziţie pentru cereale.
- Crearea unui sistem de asigurări sociale, moderne.
- Cooperative - case rurale - de credit.
- Condiţii de higienă modernă în mediul rural.
- Sprijinirea clerului rural.
- Modernizarea căilor de comunicaţie - drumuri, şosele, telefon, etc.

Moartea unui general

După un an şi jumătate de regim de Zarca la închisoarea din Aiud instituit în primăvara anului 1949, tovarăşa moarte începea să culeagă din plin roadele. Aproape în fiecare săptămână puteai auzi că a mai murit încă unul.

Ţinând cont de cei ce populau Zarca, în număr de 150-200 de deţinuţi, se poate conchide că moartea păşea printre noi, cu aceeaşi cadenţă ca pe front în prima linie.

Asistenţa medicală era ca şi inexistentă. Se făcea săptămânal vizita medicală, dar nu obţineai alt medicament decât praf de cărbune. În primăvara anului 1950 au fost destinate câteva celule pentru cei bolnavi de tbc. Regimul alimentar se deosebea de cel obişnuit doar prin înlocuirea turtoiului de porumb, cu pâine. Din punct de vedere al cazării, beneficiam de un pat şi ca atare nu puteam fi mai mulţi de 4 inşi într-o celulă de 2/4 m. Aproape toţi cei ce mureau erau tbc-işti, datorită subnutriţiei îndelungate. În general medicul îi trecea în celulele de tbc-işti, pe cei ce mai aveau vreo lună de trăit şi puţini au fost din cei ce l-au păcălit să primească regim tbc şi să nu moară. Eu am fost unul din supravieţuitori, întrucât aveam tbc ganglionar, care potrivit legii lui Marfan, nu creează cazuri mortale.

Mutarea dintr-o celulă în alta, era prilej de a mai schimba opinii şi informaţii între deţinuţi şi aceasta era latura plăcută a acestui fapt. Într-o zi uşa celulei se deschide şi miliţianul zice: "Uite că vă mai vine unu" şi după introducerea noului venit, uşa se închide cu zăvorul trântit la locul lui.

- Să trăiţi domnule general.

- Aici sunt doar deţinuţi, nu mai sunt general.

- Eu am dat în 1942 în faţa dumneavoastră, examenul de sublocotenent de rezervă şi vă acord acelaşi respect, ca atunci când purtaţi uniforma de general.

Noul venit era generalul Stavrescu, unul dintre cei mai buni generali ce i-a avut armata română.

Din ţinuta maiestuasă ce o avea când am dat examenul de sublocotenent de rezervă, mai păstra doar privirea scrutătoare şi expresia de nobleţe şi demnitate a figurii. În rest era un schelet acoperit cu piele şi cu haine de deţinut.

- Domnilor, eu nu sunt bolnav, dar sunt într-un grad de slăbiciune, încât vorbirea mă oboseşte, îmi place însă foarte mult să aud povestindu-se. În realitate generalul avea o tuse uscată şi o transpiraţie nocturnă specifică tuberculozei pulmonare.

Generalul Stavrescu a fost acuzat şi condamnat la muncă silnică pe viaţă pe motivul că nu a intervenit să salveze nişte Evrei care fuseseră arestaţi în Iaşi, de către comandamentul german în 1941, înaintea declanşării războiului cu U.R.S.S. Corpul 4 de armată al cărui comandant era generalul Stavrescu, la acea dată, era pe poziţie de-a lungul Prutului, în vederea operaţiilor ce aveau să urmeze. Generalul nu se mai afla în Iaşi la data arestării Evreilor, ci în dispozitivul trupelor de pe Prut şi ca atare nu avea nici o cunoştinţă de acest fapt.

La mulţimea condamnărilor abuzive rostite în 1948, s-a mai adăugat şi aceasta. Acum boala mergea ireversibil spre punctul final. Într-o zi l-am întrebat:

- Domnule general, dacă aţi fi ştiut că veţi fi arestat şi aţi fi avut posibilitatea de a trece în Occident, aţi fi trecut?

Mi-a răspuns cu un nu, categoric.

Am văzut prin acest răspuns, cum chipul său capătă un nimb socratic.

Într-o dimineaţă am auzit cum respiraţia îi devine tot mai dificilă şi în răstimpuri tot mai rare, până s-a încheiat printr-un ultim oftat.

L-am trezit pe camaradul meu de celulă Popescu Cristodor şi amândoi am îngenunchiat la căpătâiul generalului, rostind o rugăciune în care să ne regăsim noi cei rămaşi, cu cel plecat dintre noi. Chipul său radia o seninătate şi o linişte deplină în timp ce sufletul său zbura spre Câmpiile Elizee, însoţit de eroii ce i-a condus pe câmpurile de luptă, în războiul de eliberare a Patriei. Am bătut puternic în uşă.

- Ce vrei bă?

- A murit domnul general Stavrescu.

- Un bandit, aice nu-i nimeni general.

- Eu am anunţat, dumneavoastră faceţi cum credeţi.

După câtva timp miliţianul deschide uşa şi întreabă:

- Chiar a murit, bă?

- Poftim şi vedeţi.

- Şi zici că a fost general?

- A comandat armata a IV-a română, în luptele pentru eliberarea Ardealului, Ungariei şi Cehoslovaciei.

Au venit apoi doi deţinuţi de drept comun, care l-au pus pe o targă şi probabil tot ei au fost şi groparii.

De preot şi serviciu divin, nici vorbă nu putea fi. Eram în plină desfăşurare a doctrinei marxist-leniniste pe pământul românesc.

Ca generalul Stavrescu au murit rând pe rând mii de Români, în temniţele comuniste.

În 1985 ca om liber, dar supravegheat de ochiul vigilent al securităţii, m-am dus în mod special la Aiud, să văd cimitirul deţinuţilor. M-am informat cu multă prudenţă asupra detaliilor topografice. Am recunoscut locul exact, după descriere. Am căutat să văd vreun semn de mormânt, dar nu am găsit decât nişte coteţe de găini şi de iepuri şi mărăcini de nu puteai străbate. Sub aceste coteţe şi mărăcini se găsesc osemintele de martiri ai neamului românesc.

Acolo sunt şi osemintele generalului Stavrescu.

Comunismul instaurat la noi, a avut ca principale obiective uciderea elitei şi anularea memoriei naţiunii române.

Astăzi, când susţinem că ne-am eliberat de acest coşmar, mai putem lăsa aceste oseminte sub coteţe şi mărăcini?

NU!

O naţiune care nu-şi cinsteşte martirii şi eroii, trăieşte numai la nivelul biologic şi e ameninţată cu dispariţia. Să nu uităm!

Gheorghe BRAHONSCHI

PAGINI DIN ADEVĂRATA ISTORIE A COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA

Să iertăm, dar să nu uităm

Românul este bun, blând şi iertător. Sunt calităţi cu care ne mândrim faţă de alte popoare. Dar bunătatea şi iertarea nu ne îndreptăţesc să uităm fărădelegile săvârşite de regimul comunist timp de aproape o jumătate de veac, cât a domnit, fără a da socoteală cuiva, în România. A lăsa să se aştearnă uitarea peste nenumăratele crime cu care şi-au împovărat cugetul atât conducătorii comunişti care le-au ordonat, cât şi simbriaşii lor care le-au înfăptuit, înseamnă a lăsa poarta deschisă urmaşilor criminalilor de ieri, deveniţi astăzi "democraţi", să se întoarcă, atunci când se vor socoti îndeajuns de puternici, la metodele de teroare din trecutul apropiat. Ascunşi sub denumiri înşelătoare de **Partidul Democraţiei Sociale din România** (PDSR), **Partidul România Mare** (PRM), **Partidul de Uniune Naţională Română** (PUNR) şi **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), comuniştii de ieri încearcă, cu glas mieros, să atragă populaţia ţării şi îndeosebi pe locuitorii satelor să-i voteze la alegerile din anul viitor. O greşeală pe care nici un român adevărat nu trebuie să o facă.

Şi pentru ca "**bunătatea românului**" să nu ne împingă să uităm ce nu este de uitat, înfăţişăm mai jos două momente din care se poate vedea adevăratul chip al comunismului care astăzi, îmbrăcat în haina "**democraţiei**", vrea să ne facă să uităm de ce este în stare atunci când a pus mâna pe putere.

Andrei RĂZEŞU

Cum a murit IULIU MANIU

Eram la Aiud, în celula 301 când zăvoarele sunt date de-o parte şi în cameră este introdus un om gălbejit, mototolind în mână o bocceluţă, legată c-o sfoară. La început ne-am privit cu neîncredere. Cu încetul ne-am apropiat. Era un preot iezuit cu numele de Han. Venea din temniţa Sighetului. Era condamnat pentru că ar fi făcut spionaj pentru Vatican. Ne-am apropiat sufleteşte, ne-am confesat unul altuia. De atunci a trecut mult timp, peste treizeci şi cinci de ani.

Acum când la Alba Iulia s-a sărbătorit aniversarea lui 1 decembrie 1918, adică unirea Transilvaniei cu patria mamă, ştiind că sufletul acelor evenimente a fost Iuliu Maniu mi-am adus aminte de cele povestite de preotul Han în legătură cu moartea acelui erou al românilor transilvani, al românilor de pretutindeni, şi de totdeauna.

"M-au introdus în celula lui Iuliu Maniu când acesta era în comă, total inconştient. În încăpere mirosea înfrozitor. În două gamele aşezate lângă pat, peste arpacaş, mucegaiul era gros de un deget. Bucăţile de pâine, aruncate pe jos erau uscate, amestecate printre gunoaie. Era vara. Prin geamul deschis intrau şi ieşeau roiuri de muşte verzi, ce bâzâiau neîntrerupt. În nările muribundului şi la colţurile buzelor muştele depuseseră grămezi de ouă. Mi s-a spus să fac curăţenie în celulă. Am dat pătura la o parte de pe trupul acelui om care abia mai sufla. M-a izbit mirosul de cadavru. Trupul încă viu intrase în putrefacţie. Bătrânul neputincios, de multă vreme, se scăpase pe el. Salteaua de sub el putrezise, ca şi hainele, ca şi pielea, care îi mai învelea cu greutate oasele. L-am ridicat puţin. Sub el se mişcau o mulţime de viermi albi. În rana de la şold stăteau înfipţi mari, graşi, unul lângă altul, sugându-i puţinul sânge pe care îl mai avea. Omul acesta fusese lăsat să moară mâncat de viermi. M-am cutremurat. O vreme am rămas năucit.

După ce m-am desmeticit am bătut în uşă şi am cerut o căldare cu apă şi cârpe. Tot eu l-am dus în braţe la infirmerie, unde curând a şi murit. Comunicatul oficial a spus că a murit de bătrâneţe, că s-a bucurat de "o atentă îngrijire medicală".

Am auzit, am citit despre felul barbar cum au fost omorâţi oameni: arşi pe rug, traşi pe roată, sfârtecaţi, sugrumaţi, oameni luaţi din pat, de lângă nevastă şi copii, împuşcaţi şi expuşi în pieţe publoice, torturaţi şi apoi aruncaţi de vii în crematoriu. Am citit de piramidele făcute din capete tăiate, de marele cronicar Miron Costin, ridicat de lângă sicriul soţiei şi tăiat bucăţi cu hangerele, în faţa casei sale pentru vina de a fi frate cu Velişcu, cel care aspirase la scaunul de domnie a lui Constantin Cantemir... dar lăsaţi să fie mâncaţi de viermi nu mai auzisem. A-i tăia cuiva capul cu barda, a-i perfora ţeasta cu glontele, a-l sugruma, pare floare la ureche pe lângă chinul de a fi dat de viu viermilor.

După câteva săptămâni am fost scos din celula 301 şi de atunci nu l-am mai întâlnit niciodată pe preotul Han. Să nu mai fi apucat să povestească nimănui cum a murit Iuliu Maniu? Cum de nu se cunoaşte modul cum a murit acest mare mucenic al neamului nostru? Nu-i exclus ca şi preotul Han să fi fost lichidat ulterior, ca martor incomod ce era!

Ion PARAGINĂ

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7; 15

OPOZIȚIA POLITICĂ

În orice stat democratic, și actuala Putere care conduce astăzi țara pretinde că după evenimentele din Decembrie '89 în România dictatura comunistă a fost înlocuită de democrație, existând mai multe partide politice din rândul cărora populația alege pe cel care îl consideră vrednic să guverneze. Așadar, în țările cu regim democratic, populația, prin alegeri libere care au loc de obicei din patru în patru ani, își exprimă încrederea într-un anumit partid politic, prin votul pe care il acordă. Partidul care a obținut majoritatea voturilor va avea cei mai mulți reprezentanți în Parlament și va fi chemat să formeze guvernul care va cârmui țara până la viitoarele alegeri.

Celelalte partide politice, cele care nu s-au bucurat de încrederea majorității electoratului, nu sunt excluse din viața politică. Ele constituie, ceea ce în regimurile democratice se numește "**opoziția parlamentară**" și în funcție de numărul de voturi pe care le-au obținut își trimit reprezentanți în Parlament.

În țările cu adevărat democratice, rolul partidelor din opoziție este aproape la fel de important ca și rolul partidului de guvernământ. Partidele din opoziție veghează ca cei care dețin puterea să nu comită abuzuri. Iar dacă constată că deținătorii puterii săvârșesc greșeli, calcă legile sau se fac vinovați de corupție și de necinste, semnalează aceste fapte ale opiniei publice. Și de obicei astfel de semnalări nu rămân fără efect. Greșelile săvârșite în guvernare se plătesc și la viitoarele alegeri electoratul nu va mai vota partidul care nu și-a îndeplinit cu cinste și credință îndatoririle.

*

Din păcate, la noi democrația este departe de a fi o realitate, așa cum este în Occident și chiar în unele țări care, ca și România, au fost guvernate până mai ieri de dictaturi comuniste. Și nu este de mirare că lucrurile se petrec astfel.

După ocuparea țării de către armata sovietică la 23 august 1944 și după preluarea puterii politice la 6 martie 1945, comuniștii au instaurat un regim de teroare. Partidele politice, în frunte cu cele care făuriseră România Mare, Partidul Național Liberal și Partidul Național Țărănesc au fost interzise, iar conducătorii lor arestați, condamnați la ani grei de închisoare și apoi asasinați în temnițele în care își ispășeau pedepsele. Și procesul de înăbușire a oricărei încercări de opoziție a continuat cu o brutalitate fără margini. Tuturor acelor care au încercat să se opună comunizării țării, intelectuali, țărani și muncitori, li s-a aplicat un regim de exterminare. Mii, zeci de mii, poate sute de mii de români adevărați au plătit cu viața răzvrătirea împotriva dictaturii comuniste.

Nici o mirare deci, că după aproape cincizeci de ani de teroare comunistă, în Decembrie '89, nu s-a putut încropi o Opoziție puternică, capabilă să preia conducerea țării, călăuzind-o pe un făgaș cu adevărat democratic. Supraviețuitorii din rândul foștilor deținuți politici erau puțini și copleșiți de bătrânețe și de suferințele îndurate, iar marea majoritate a populației trăia încă sub imperiul fricii pe care Securitatea i-o insuflase în anii de dictatură comunistă.

Beneficiarii acestei situații au fost comuniștii. Schimbându-și în grabă denumirea și declarându-se "*democrați*", au pus mâna pe putere. Folosind organizațiile de partid și legăturile pe care le aveau în întreaga țară, dar mai ales profitând de starea de buimăceală în care se găsea populația, nepregătită pentru o schimbare radicală, au organizat în grabă alegerile din mai 1990 pe care le-au câștigat, instalându-se la conducerea țării.

*

Așteptata trezire a populației din starea de paralizie și dezorientare în care s-a aflat la alegerile din mai 1990 s-a produs totuși. Nu în ritmul și cu intensitatea în care ar fi fost de dorit, dar alegerile din 1992 au arătat că o adevărată Opoziție la guvernarea de inspirație comunistă a președintelui Ion Iliescu, este posibilă, după cum posibilă este și răsturnarea actualei guvernări la alegerile care vor avea loc la anul.

Românii trebuie să înțeleagă că de câștigarea alegerilor din 1996 depinde viitorul țării. Ele pot însemna fie sfârșitul domniei comunismului dacă actuala Opoziție grupată în jurul Convenției Democratice va ieși învingătoare, fie reîntoarcerea la comunismul de dinainte de Decembrie '89 cu colhozuri, securitate și teroare dacă românii își vor da votul actualei Puteri. De aceea nici un adevărat român ne trebuie să uite că:

- Președintele Iliescu a fost, este și rămâne comunist. Vizita sa în Statele Unite ale Americii și onorurile cu care a fost primit la Washington nu înseamnă nimic pentru soarta României. Să nu uităm că și Nicolae Ceaușescu a fost primit cu onoruri de toate guvernele din Occident, dar aceste primiri nu au avut drept urmare îmblânzirea regimului de teroare pe care îl aplica în țară.
- Partidele politice pe care se sprijină președintele Iliescu, **Partidul Democrației Sociale din România** (PDSR), **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), **Partidul România Mare** (PRM) și **Partidul de Uniune Națională Română** (PUNR) nu sunt altceva decât denumiri amăgitoare sub care se ascunde fostul Partid Comunist. Toți conducătorii acestor partide, precum și toți membrii lor importanți au făcut parte din conducerea PCR.

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

RADU GYR

Nu pentr-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău, curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpșane
o claie de zări și-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Și ca să-ți pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uși,
pe icoane, pe toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane! Și, sus, spre lumina din
urmă-a furtunii, Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef; Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu, Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacție
Marilena CĂBAȘ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company